

Spisal si pravidlá lásky. Ona si z nich urobila papierové lietadlo.

Takmer. DOKONALÁ

MICHALA RIES

MICHALA RIES

Takmer.
DOKONALÁ

$$\sqrt{R+\tan(K)}=DZ^0$$

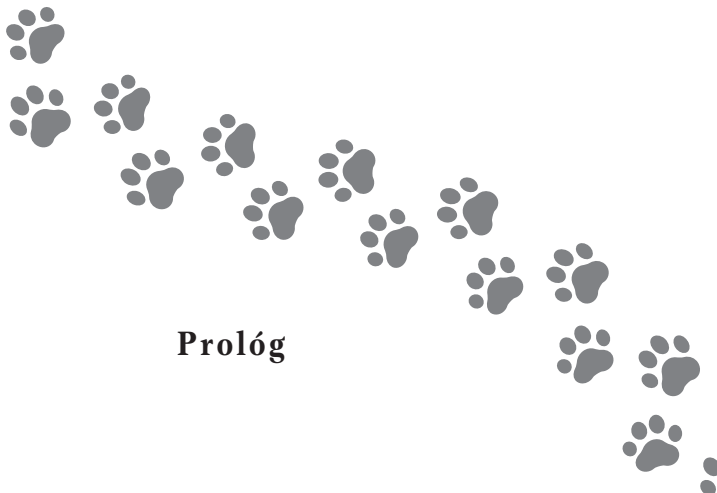

Michala Ries
Takmer dokonalá

Copyright © 2025 by Michala Ries
Cover design © Lenka Ladňáková
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výtvorom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

ISBN 978-80-575-0335-4

Prológ

Kamila

Nie som žiadna femme fatale z filmov a kníh. To je fakt, s ktorým som vyrovnaná. Som obyčajná a celkom pekná, keď sa dobre vyspím alebo použijem rúž.

Keď sa mi v puberte spolužiaci smiali pre môj výzor alebo postavu, mama mi povedala, že sa tým nemusím trápiť, pretože moja žiarivá osobnosť ďaleko prevyšuje všetky moje fyzické nedostatky.

Tiež hovorievala, že tí malí bastardi majú v hlavách nasraté rovnako ako ich rodičia.

Áno, jej osobnosť je rovnako žiarivá ako moja.

„Len zostaň sama sebou,“ šepkala mi do vlasov, keď ma objímala.

A ja som takou zostala.

Naučila ma, že láska k sebe nesúvisí s mojím výzorom, s tým, aká som, a ani s tým, čo si o mne myslia ostatní. Vďaka nej viem, že v každom okamihu môžem byť skutočná. Nemusím sa pretvarovať kvôli nikomu a ničomu. Ukázala mi, že všetci v sebe máme niečo

krásne a že každý bez výnimky si v sebe nesie aj neporiadok.

Aby som to zhrnula, Boh mi síce do vienka nenadelil genetický základ, z ktorého svet padne na zadok, dal mi však tých najlepších rodičov. A tí mi dali ten najväčší dar – vieru v seba.

Volám sa Kamila Debnárová.

Mám dvadsaťdeväť rokov.

Predávam zmrzlinu. Okrem iného.

Nemám žiadne prsia.

Namiesto kosačky som hrdá majiteľka dvoch kôz.

Občas sa dostávam do... no, neobyčajných situácií.

Naozaj za to nemôžem, deje sa to samo od seba!

Lúbim svoj život.

Jedného dňa do tohto môjho krásneho života vstúpil Róbert a začali sme písať náš príbeh.

Prevrátila som mu život naruby.

Myslel si, že som prišla z pekla, aby som ho trápila.

Aký musí byť človek stratený, aby nerozoznal lásku, hoci ju má priamo pod nosom?

Pomohla som mu, aby sa našiel. A potom jeho srdce našlo to moje.

Ako sa to medzi nami všetko začalo?

Naháňal ma diviak.

Jeden deň v živote Róberta

Presne o šiestej ráno sa v mojej spálni rozoznie Johann Sebastian Bach.

Vypnem budík a skontrolujem mobil.

Vstanem z postele a usteliem ju.

Zapnem kávovar.

Oholím sa.

Oblečiem sa.

Vypijem si kávu.

Naraňajkujem sa.

Odložím riad do umývačky.

Zbalím si laptop a veci na cvičenie a vyjdem z domu.

Posledný rok som pracoval na špeciálnom projekte v zahraničnom sídle našej materskej spoločnosti a táto rutina mi chýbala.

Môj návrat sa však niesol v znamení nečakaných zmien.

Mám nových susedov, ktorí majú očividne nezdravý vzťah k zvieratám.

Ich jednooká mačka sedí uprostred môjho pozemku a pozoruje ma.

„Vypadni,“ zavrčím na ňu.

Podvihne chvost a vyzývavo na mňa žmurkne. Len raz. Len jedným okom.

Keď k nej výhražne vykročím, s prskaním ujde.

Vrhnem znechutený pohľad na susedný pozemok, kde stojí jeden z tých drevených montovaných domov. Realitný maklér mi sľuboval, že ten priestor zostane neobývaný. A neprešli ani dva roky a ja mám za susedov toto...

Včera počúvali Rytmusa!

A tie ich kozy! Sú dve. Vždy keď zafúka vietor, cítim ich pach. Nehovoriac o tom psychotickom mečaní. Jedna z nich pravidelne vydáva zvuky, ktoré normálne kozy nevydávajú!

Rozhodol som sa žiť v dome, pretože v byte ma rušili susedia.

Očividne som zle vyhodnotil všetky dáta, lebo tu to nie je o nič lepšie.

Ľudia mi prekážajú všeobecne.

Keď autom vyjdem na ulicu, vidím, ako mi máva nejaká premotivovaná žena, ktorá venčí psa.

Kývnem jej, pretože mi slušnosť nedovolí inak, ale zároveň to urobím dostatočne odmerane, aby pochopila, že o interakciu nemám záujem.

Možno práve ona a jej pes môžu za to, do čoho som vstúpil včera.

Do práce dorazím päť minút pred siedmou.

„Dobré ráno, Róbert, ako ste sa vyspali?“ usmeje sa na mňa recepčná.

„Dobré ráno, Anna,“ kývnem jej.

Raz ju to musí prestať baviť. Pracujem tu už tri roky a ona to skúša každé ráno.

Nikdy som nepochopil ľudskú túžbu po zbytočných rozhovoroch.

Rozoberať môj spánkový režim je pre našu pracovnú interakciu absolútne irelevantné.

Vojdem do svojej kancelárie a položím laptop na dokonale čistý stôl.

Mám rád efektivitu, preto milujem svoju prácu.

Matematická štatistika je jasná a presná. Vyžaduje logiku a sústredenie.

Žiadne otázky týkajúce sa spánku, žiadne mačky, ktoré nechápu hranice cudzích pozemkov.

Zahĺbim sa do práce.

O štyri hodiny sa ozve zaklopanie, ktoré za zaklopanie ani nemožno považovať – je to len jedno buchnutie. Definícia zaklopania sú dva až tri krátke údery.

Už podľa toho nedostatočného prejavu viem, kto to je. Vojde Leonard.

„Nazdar, brácho! Prepáč, že meškám, bol som u zubárky, inak by som tu bol už ráno. Vitaj späť a poď ma objasť!“

Zamračím sa na neho.

„Mrzí ma, že ti tvoji rodičia nedopriali súrodenca, ale ja nie som tvoj brat. A zostaň, kde si. O kontakt nemám záujem.“

Venuje mi široký úsmev. „Vieš, že keby si si vrzol, bol by si uvoľnenejší?“

„História i štatistika tvoje tvrdenie potvrdzujú,“ prikývnem mrzuto, pretože má pravdu.

Nie som však typ na náhodný sex a od ženy, s ktorou mám sexuálny kontakt, očakávam určité... štandardy.

„Dopekla, nevrzol si si celý rok, čo si bol preč, hm?“

Prižmúrim oči a neodpoviem.

Nie som si istý zmyslom tohto priateľstva. Nie som

obklopený ľuďmi. Leonard je v skutočnosti jediný človek, ktorého považujem za priateľa.

A to napriek tomu, aký je uvoľnený a priateľský a myslí si, že aj vtipný.

Náš vzťah vznikol tak, že odmietol odísť. Neustále sa vracal, neustále so mnou hovoril, jeho pokusy boli rovnako vytrvalé ako tie od našej recepčnej.

Ale jemu sa podarilo dostať sa ku mne bližšie.

Doteraz nerozumiem, aké má z tohto priateľstva benefity.

Sme úplne rozdielni. Prišiel som na to, že mi napĺňa istú potrebu po kontakte s inou ľudskou bytosťou. Koniec koncov, je to prirodzená vlastnosť ľudí – združovať sa.

Počas môjho pobytu v zahraničí som nevidel dôvod na to, aby som sa vracal domov – na starostlivosť o dom som si niekoho najal, ale Leonard s rodinou vycestovali za mnou na návštevu.

Ich prítomnosť mi... nebola nepríjemná.

„Mám pre teba ženu,“ oznámi mi spokojne. „Dohodnem ti s ňou rande.“

„Nie, vďaka. Partnerku si dokážem nájsť sám.“

Posadí sa na môj stôl, aj keď vie, že to nemám rád. Zadky na dosku stola nepatria.

„Nevybitá sexuálna energia negatívne ovplyvňuje tvoju mozgovú činnosť. To je známy fakt. S plnými guľkami nie si schopný podať maximálny pracovný výkon. Postarať sa o ne je v tvojom profesionálnom záujme.“

„Vieš, že celý rok, čo som bol v Paríži, nikto nehovoril o mojich semenníkoch?“

„A to je presne tvoj problém! Soňa je krásna vysoká blondína. Inteligentná. Postará sa o tvoje guľky a ty budeš špička v odbore.“

Prižmúrim oči.

„Tri veci nestačia.“

Leonard sa ku mne nakloní a vlasy mu spadnú do čela.

„Nechod' na mňa s tým svojím zoznamom. O milenke sa nerozhoduje hlavou, stačí počúvať penis. Ver mi, má oveľa menšie nároky než tvoj mozog.“

„Mal by si navštíviť kaderníka,“ odporučím mu.

„Si stratený prípad,“ pokrúti Leonard hlavou a vstane. Prehrabne si pridlhé vlasy. „Moja drahá manželka ma pri orgazme za ne rada ťahá, takže nie. Obed o pol jednej?“

„Na poludnie.“

Uškrnie sa, ale nekomentuje to.

„K tomu rande sa ešte vrátíme,“ mávne mi a zavrie za sebou dvere.

Unavene sa opriem a zavriem oči. Snažím sa vymazať z hlavy obraz ženy pri orgazme. Nie Leonardovej manželky, samozrejme. Vyklenutý hrudník, zavreté oči, spotené telo, vzdychy.

Potrasiem hlavou a vystriem sa.

Sex mi skutočne chýba. Prináša mi uvoľnenie, ktorého v bežnom živote nie som schopný. Ale nechýba mi tak veľmi, aby som znižoval svoje nároky.

V Paríži som stretol jednu ženu. Mali sme krátky milostný pomer, ale potom odo mňa začala vyžadovať city a ja som jej ich nemohol opätovať. Ďalšiu vyhovujúcu som za posledný rok nestretol.

Možno by som si mohol založiť profil na nejakej zoznamke. Jasne definovať svoje požiadavky hneď na začiatku. Už dávno som zistil, že ženy existenciu môjho zoznamu neocenia, považujú ho za urážlivý, preto o ňom nehovorím. Na zoznamovacej stránke by to však mohlo

byť v poriadku, tam ľudia bežne vyjadrujú svoje preferencie na hľadaného partnera.

Vytiahnem z peňaženky preložený hárok papiera.

Celkovo... som pripravený sa usadiť.

Založiť si rodinu.

Musím ju len nájsť. A ona existuje. Viem to.

Rozložím hárok. Týka sa mojej dokonalej partnerky. Jednotlivé body som vytvoril s ohľadom na rôzne oblasti svojho života a možné riziká. Strávil som nad týmto zoznamom niekoľko dní – je postavený tak, aby malo potenciálne manželstvo čo najväčšiu šancu vydržať. Je založený na mojich potrebách a na spoločných názoroch a postojoch.

Určite sa nájde žena, ktorá ocení jasné pravidlá a čistý stôl.

Presne o 11:59 vstanem, oblečiem si sako a vyrazím za Leonardom. Nerád odchádzam od práce, ale pre môj metabolizmus je pravidelné stravovanie vhodné.

O päť minút dorazíme k reštaurácii. Leonard kráča ku stolu, kde sedí nejaká žena.

V duchu si povzdychnem.

Kvôli jeho sociálnym kontaktom sa nestihnem vrátiť do kancelárie do jednej, ako bol pôvodný plán. Naruší mi to celý deň.

Leonard nie je vhodný pre moje trávenie.

Chcem sa posadiť k voľnému stolu, ale chytí ma za plece.

„Toto je Soňa, dnes bude obedovať s nami. Soňa, to je môj priateľ a kolega Róbert.“

„Ahoj, Robko, teší ma,“ natiahne ku mne ruku.

„Róbert,“ opravím ju odmerane, krátko zovriem jej ochabnutú dlaň a pomôžem jej posadiť sa. Pritom vrhnem nevraživý pohľad na toho idiota.

„Som nadšená, že si sa so mnou chcel stretnúť. Leo mi toho o tebe veľa povedal.“

„O tvojej prítomnosti na dnešnom obede som nevedel,“ skonštatujem sucho, aby nemala skreslené predstavy, a ona sa zarazí.

„Róbert zbožňuje prekvapenia,“ vstúpi do toho Leonard.

„Naozaj?“ naoko začudovane podvihnem obočie, lebo si uvedomím, že tá žena je v tom nevinne. Nechcem raniť jej city. Väčšina žien nejaké má, táto asi nebude výnimka.

Takže mi zostáva jediné. Prejaviť o ňu trochu zdvořilého záujmu.

„Kde pracuješ, Soňa?“ spýtam sa, keď si objednáme.

„Študovala som sociálnu prácu, zostala som v odbore. Pracujem ako...“

Prestanem počúvať a neveriacky pozriem na Leonarda.

Snaží sa mi podstrčiť ženu, ktorá študovala sociálnu prácu?

Prežijem ten obed. Keď sa lúčime, odmietnem jej návrh na opätovné stretnutie.

Odmietnutie prijme elegantne, čo úprimne ocením.

Keď vyrazíme späť do kancelárie, s rukami vo vreckách otočím k Leonardovi hlavu.

„Opýtaj sa svojej manželky, či nemá nejakú rozvedenú s tromi deťmi. Alebo absolventku externého štúdia filozofie, to by bolo skvelé.“

Leonardova žena Anita sa neuveriteľne obáva o môj osobný život. A neustále sa pokúša oženiť ma.

„Vieš, že neuznáva tvoj zoznam. Nedokáže prijať fakt, že si chceš vybrať ženu podľa nejakých bodov,“ pokrčí Leonard plecami.

„Veď ani netuší, čo na tom zozname je.“

Leonard vie, že existuje, dokonca pozná niektoré bo-

dy, ale nikdy ho nevidel. Nikto ho nikdy nevidel. Je to príliš osobné.

„Nehynúca láska?“

„Láska mi v princípe neprekáža, ale v zozname ju nemám.“

„Láska je to jediné, čo ženu pri tebe udrží.“

Skepticky sa na neho pozriem. „Myslíš si, že základom dobrého vzťahu je abstraktná a nemerateľná veľičina?“

„Kvôli láske ľudia bojujú, obetujú sa a zomierajú. Takže áno, je základom dobrého vzťahu, hoci je nemerateľná. Čo ťa udrží vo vzťahu, keď príde kríza? Rozum nie, ten ťa pošle preč. Je to láska,“ pokrčí Leonard plecami. „Prečo o nej existujú milióny filmov a kníh? Je to hybná sila ľudstva. Láska k sebe, deťom, partnerovi, pokroku, vede, prírode, zvieratám. Nebol by si taký dobrý vo svojej práci, ak by si ju nemiloval. Dočerta, vážne si vieš predstaviť, ako budeš svojim deťom hovoriť, že ich matka bola rozumná voľba? Deti chcú byť produktom rodičovskej lásky, nie štatistickou pravdepodobnosťou.“ Jeho posledná veta ma zasiahne na mieste, ktoré navštevujem len zriedka. „Navrhujem niečo zo zoznamu vyhodiť a nahradiť to láskou.“

„Zoznam nie je nemenný, môžem tam niečo doplniť bez vyhadzovania predchádzajúcich bodov. Už som to raz urobil,“ poviem neprítomne, stále zameraný na to miesto v sebe.

Nemám ho rád, pretože ho nemám pod kontrolou.

Ovládnem potrebu premasírovať si hrudník dlaňou.

„Aký bod si doplnil?“

„Umelé nechty,“ zamumlem a potrasiem hlavou, znova schopný vnímať.

„Umelé nechty? Prečo?“

Zaostrím na neho. „Už sme takmer v kancelárii, poviem ti to inokedy.“

Leonard zastane na chodníku, len pár metrov pred budovou našej firmy.

„*Poviem ti to inokedy* znamená nepoviem ti to nikdy. Poznám ťa, viem, kedy sa snažíš vyhnúť odpovedi. Ak mi to neprezradíš, sadnem si do tvojej kancelárie a budem púšťať pesničky Mira Jaroša, až kým to z teba nedostanem.“

Ludia s deťmi používajú nebezpečné zbrane.

Aké mám možnosti?

Ak mu to nepoviem, naozaj urobí to, čím sa vyhráza. Je toho schopný. A neskončilo by to. Je ako lovecký pes, keď zaľnúchá niečo zaujímavé.

Ak mu to poviem, bude to vyťahovať najbližších desať rokov.

Teoreticky by som mohol toto priateľstvo ukončiť a časový rámec tak výrazne skrátiť.

Leonard si založí ruky na hrudi a významne podupáva nohou.

„Takže? O štyri minúty je jedna. Práca ťa čaká. Bude sklamaná, ak budeš meškať.“

Idiot.

„Tu nie, poviem ti to v kancelárii.“

„To bude niečo pikantné! Poďme!“

Keď sa za nami zavrú dvere, posadím sa na svoje miesto a skontrolujem čas.

Mám minútu.

„Raz jedna moja partnerka chcela vyskúšať masáž prostaty.“

Leonard v nepredstieranom šoku vyvalí oči. „A ty si si nechal strčiť prst do zadku?“

„Prostata má viac nervových zakončení ako penis.“

Leonard sa začne usmievať. „To môže byť pravda, ale penis má jednu výhodu – nenachádza sa v zadku. Stále však nechápem, ako to súvisí s umelými nechtami.“

„Ten necht sa jej... odlepil.“

„Počkaj, počkaj. Chceš povedať, že ti zostal v zadku umelý necht? Vytiahla ti ho alebo išiel von prirodzene?“

Vidím, že ho premáha smiech.

„Vytiahol mi ho lekár na pohotovosti.“

Leonard sa zvalí na zem a rehoce sa ako idiot.

Pokrútim hlavou a vrátim sa k práci.

Už aj tak meškám.

Mám rád poriadok. Harmonogram. Dáva mi pocit kontroly nad životom.

„Nechal si si ho na pamiatku?“ vytisne zo seba pomedzi smiech. „A prečo si nepočkal, kým vyjde prirodzene? Neskúšal si ho vytlačiť?“

Ignorujem ho, odmietam mu vysvetľovať, aká je existencia cudzieho telesa v konečníku nepríjemná. Ona sa síce veľkoryso ponúkla, že ho vytiahne, ale ja som ju odmietol opakovane pustiť k svojej análnej oblasti. Takže som šiel na pohotovosť. Do iného mesta.

„Vypadni,“ vyzvem ho.

„Prepáč, prepáč. Ja...“ vstane z podlahy a opráša si nohavice. „Už idem. Mám len poslednú otázku. Akej bol farby? Trblietky? Hviezdičky?“

S ďalším výbuchom smiechu za sebou zavrie dvere a ja stihnem ešte začuť, ako si šomre: *Toto mi Anita neuverí.*

Vzdychnem si. Dúfam, že mu to uverí a prinúti ho vyskúšať to.

Zavriem oči a myseľ mi ponúkne obraz, o ktorý nestojím.

Natiahnem sa po myške, odhodlaný zamerať pozornosť na prácu.

Ružový s trblietkami.

Po práci idem cvičiť. Po silovom tréningu odplávam kilometer v bazéne. Objednám si večeru v obľúbenej reštaurácii a vezmem si ju so sebou domov.

Ledva vystúpim z auta, už zase počujem tú kozu.

Ak nemajú na veterinára, zaplatím im ho. Určite jej niečo je. Žiadne zdravé zviera nemôže vydávať takéto príšerné zvuky.

A nemala by už spať? Je noc. Považoval som za samozrejmé, že farmárske zvieratá sa po zotmení uchyľujú do maštale.

Vojdem do domu, prezlečiem sa do teplákov a trička a v pokoji sa navečeriam. Potom zamierim do pracovne. Jeden z mojich bývalých profesorov ma požiadal, aby som si prešiel rukopis jeho pripravovanej knihy.

Venujem opravám textu dve hodiny a následne si pustím džez a nalejem si trochu whisky, ktorú mi Leonard kúpil na narodeniny.

S jeho charakterom je to na hrane, ale vkus na alkohol má výborný.

K dokonalému dňu mi chýba už len trocha ženskej spoločnosti.

V diári si na zajtrajší deň zaznačím okno na prieskum zoznamovacích stránok.

V posledných mesiacoch nemám chuť hľadať ženu v normálnom svete.

Navyše, iba blázon opakuje rovnaký vzorec a očakáva iné výsledky. Tak prinesiem do svojho milostného života zmenu a uvidíme, aké budú výstupy.

Zo štatistického hľadiska je zrejmé, že ak vo virtuálnom svete oslovím dostatočne veľkú množinu žien, ktoré budú zodpovedať mojim základným filtrom, niečo z toho musí vzišť. Pravdepodobnosť nepustí.

Cinkne mi mobil. Pozriem sa na prichádzajúcu správu. Leonard.

L: Myslím si, že človek môže milovať v živote mnoho vecí. Ale skutočne a naplno len jednu. Ty si si vybral prácu. Ale to bude vždy len jednostranný vzťah. Neobetuj jej celý život, Robo.

R: Prečo mi tvoja žena nepíše z vlastného čísla?

L: Hovoril som jej, že ju prekukneš. Vraj ma berieš viac vážne ako ju.

L: Ale má pravdu. Marie Curie naplno milovala svoju prácu a pozri, ako skončila.

R: V skutočnosti nikto nikdy nepreukázal, že jej leukémiu spôsobilo röntgenové žiarenie. Je to len najpravdepodobnejšia možnosť.

L: Vždy to bude len jednostranný vzťah. Žiadne orgazmy.

Mobil odložím a prejdem k oknu.

To je pravda.

Jednostranný vzťah. Žiadne orgazmy.

A žiadne sklamanie.

Jeden deň v živote Kamily

Ráno ma zobudí divoké mečanie mojej kozy Mandragory. Ak by som sa chcela prebúdať príjemnejšie, asi by som si mala zohnať kohúta. Toto meno nedostala náhodou, pretože zvuk, ktorý vydáva, by nezahabnil ani mandragory z Harryho Pottera. Aj tie by si pri ňom zakryli uši.

Vtipné je, že žila na gazdovstve, ale nechceli ju tam práve pre jej výrazný prejav. Vraj rozplakala niekoľko detí, ktoré sa prišli pozrieť do ohrady.

Je jedinečná. Ako všetky moje zvieratá.

Spolu s ňou z gazdovstva odišiel aj čierny capko – samotář, ktorý sa takisto nehodil do kontaktnej ohrady. V skutočnosti je to celkom zlatíčko... No dobre, nie je. Najspokojnejší je vtedy, keď sa tvárim, že neexistuje. Už keď sa približujem, v tvári má taký zvláštny, prázdny výraz, prižmúri oči, pootvorí papuľku... Jednoducho, dala som mu meno Dementor, ale volám ho iba Demo, lebo je zrejmé, že ani to meno sa mu nepáči a každá slabika navyše ho dráždi. Ešte mi neodpustil ten plagát Harryho a Dementora, ktorý som im zavesila do maštale.

S úsmevom sa ponáťahujem a zostanem ležať, nikam sa neponáhľam.

Nemám stabilnú prácu, robím od každého trochu, aby som sa nenudila.

Dnes mám službu v zmrzlinárni, čo je úplne najlepšie zamestnanie na svete.

Deti i dospelí za mnou chodia nedočkaví a s úsmevom. Lepšie by to bolo už len v prípade, že by som tú zmrzlinu rozdávala zadarmo.

Stánok patrí manželom z Balkánu, majú však tri malé deti, trojičky, takže sú šťastní, keď ich dva – trikrát v týždni odbremením. A ja som šťastná tiež.

Moja mačka Alžbeta Bezočivá na mňa vyskočí a posadí sa mi na hrudník.

„Podľa toho, ako ťažko sa mi dýcha, raňajky nepotrebuješ, Betka,“ oslovím ju a ona na mňa urazene uprie svoje jediné oko. Keby rozumela významu vlastného priezviska, zrejme by sa mi každé ráno vykadila do postele. Našla som ju potulovať sa vo vedľajšej obci, bola zablšená a vychudnutá. Zranenie oka muselo byť staré, bolo dávno zahojené. Tak som ju prichýlila.

Mačky majú zvláštnu schopnosť zabudnúť na všetko okrem prítomného okamihu. Čas na ulici si nepamätá, zjavne je presvedčená, že je kráľovná a ja som jej slúžka.

Švihne mi chvostom po tvári. Jemne ju odsuniem a vysúkam sa z postele.

„Si mokrá. Bola si vonku? Nič si si neulovila?“

„Mňau.“ Hm, pohŕdavý tón.

To už ma víta môj pes, volám ho Rytmus, pretože má okolo očí roztomilé čierne fľaky, ktoré mi pripomínajú Rytmusove pilotky. Navyše má rád jeho hudbu! Poškrabám ho za uchom.

Na Silvestra ho bývalí majitelia nechali vonku, pri tom hluku sa splašil, ušiel dierou v plote a zmätený skočil rovno pod auto. Našťastie si to odniesla len jeho nôžka. Majitelia ho chceli dať uspať, nestáli o trojrohého kripla, ich vlastnými slovami, no veterinár odmietol usmrtiť inak zdravého psa, a tak skončil v útulku. Tam sme sa našli. Pôvodne sa volal Ricky, ale zdalo sa mi to trochu nedôstojné – mám podozrenie, že ho pomenovali podľa Rickyho Martina. Tri mesiace som ho musela volať Ricky Rytmus, kým si zvykol na nové meno. Počas prechádzok som utŕžila pár divných pohľadov.

V každom prípade je to ten najmilší, najrozkošnejší a najmúdrejší pes, akého som kedy mala.

Je to môj prvý pes.

Urobím nám všetkým raňajky a potom sa spokojne usadím v hojdacom kresle na terase.

Milujem ten pokoj, slnko, stromy.

Nemohla som si vybrať krajšie miesto na život.

Môj dom sa nachádza na okraji obce, úplne posledný. Vedľa neho stojí moderný bungalov, ale jeho majiteľ bol dlhodobo odcestovaný, len občas som zahliadla staršieho pána s kosačkou.

Ale včera večer, keď som sa vracala domov, som si všimla, že sa v ňom svieti. Majiteľ sa zrejme vrátil, čoskoro sa mu pôjdem predstaviť.

Zazvoní mi mobil a ja s úsmevom zdvihnem.

„Dobré ráno, princezná,“ oslovím svoju najlepšiu kamarátku Adelu.

„To si strč do zadku.“

Rozosmejem sa. „Nevieš piť. Je zrejmé, že sa to už nikdy nenaučíš. Prestaň to skúšať.“

„Nenávidím ťa za to, ako sviežo znieš.“